

Борис неизмерно го сака Лешок и нашата Македонија и таа негова љубов ја исказува преку неговото над 40 годишно ангажирање во афирмација на Лешок, преку спортот, а најповеќе во фудбалот и во одбојката.

Борис пишува и поетски состави и објавувал во весници, а 2008 година излегува од печат неговата прва Книга песни: Наследен генски код, од кои ја издвојувам песната, Ти си ми звезда Деница.

ТИ СИ МИ ЗВЕЗДА ДЕНИЦА

Ти си ми Звезда Деница,
иако подоцна ме огреа,
ја исцрта мојата граница,
со најсреќа ме облеа.

Со дар небесна на твојот глед,
ги препознаваш изгубените
на секој државен слет,
ги гледаш вљубените.

Ме втурна во љубовен занес,
во поодмната младост,
го намами битието за вознес,
ми дарува овоземна радост.

Успешно го откри позитивниот од,
единечна потстрег скрка
на мојот внатрешен животен код
задачи и цели организира.

Мила, личнице, Звездо Денице,
споменвреме денски диплиш,
ноќе просветлуваши вечнице-
Љубов дариш, Љубов славиш.

(Текст од песната во книгата Наследен генски код од Борис П. Момирски Лешанин)
(Text of the song in the book Inheritable genetic code by P. Momirovski Lesanin)

7. 3 Богоевска Петко Клаудија, Теарце-Јегуновце, Лешочкиот манастир

(Клаудија Богоевска-десно, со мајка и Калина, синот Леонардо, тетка и Косара и братот Даме Крстевски од Теарце, со Митко Спирошки и Борис Момировски од Лешок, 28 Август 2003)
(Klaudija Bogoevska-right, with her mother Kalina, the son Leonardo, her aunt Kosara and brother Dame Krstevski -Tearce, with Mitko Spiroski and Boris Momirovski - Lesok, 28 August 2003)

Клаудија Богоевска, е млада поетеса. Родена е во Теарце од татко Петко Крстевски од родот Зургуловци и од мајка Калина од Жилче. Мажена е во Јегуновце и со мажот Радослав имаат две деца Леонардо и Христина.

Нејзината поезија извира од изворот на нејзината чиста душа, која ја пие од чистата и бистра вода од Шар Планина.

Клаудија во 2008 година издаде книга раскази за деца: Приказни од дедо Пепе. Оваа книга ја посветува на предобриот и претивок татко Петко, кој почина во Студентскиот дом Стив Наумов во Скопје на 15 Септември 2001 година. Братучедот Петко не можеше да свати денес во 21 век некој со сила да го рассели од вековното огниште во Теарце, а ова не го издржи и неговото срце и пукна од маки и јадови.

Во поезијата на Клаудија е собрана и фамилијарната трагедија која ги зафати мирните и тивки тетка Зарфина и тетин Никола од Теарце и нивните чеда. Најпрво премлад го загубивме братучедот Драго Крстевски, па, братучедот Петко Крстевски, па, внукот Сашо Крстевски, па, внукот Вице Крстевски. Дај Боже, ова да е крај на листата на прерано починати. Господе, во иднина СВЕ НЕКА ИДЕ СО РЕД.

Но, Клаудија продолжува да пишува песни и во припрема и е Книгата поезија: Азбука на злото, од која ја издвојувам песната Лешочкиот манастир, која ја напиша во екот на воената хистерија која се случуваше 2001 година и кога ВАНДАЛИТЕ на 21 век ни го срушија нашето православно христијанско светилиште, црквата Св. Атанасие од Лешок на 21 Август 2001 во 3 часот и 10 минути наутро. Песната беше објавена во Дневник на 28.08.2001 година.

Лешочкиот манастир

Три недели мајка
за в манастир се спрема
сејтин за в кандило таа зема
дарови пред икона да стави
и низ шепот се моли
сите да се здрави.

На внучето му нети
во Лешок ќе го води
и кале, пред тоја
Свети морје ќе ѝ ќеји.

Но западно ми мајка
три недели пости.
Ја посетија Богородица
неканети гости.

Подметија пламен
проклетници без душа
Лешочкиот лелек
надалеку се слуша.

Заплакаа икони, фрески,
верата ни наина
колку боли
дал некој ќе праша.

И денес низ солзи
свека пред црква ставам
и ветувам нема никогаш
православната вера да ја оставам.

(Песна Лешочкиот манастир од необјавената книга-песни: Азбука на злото од Клаудија Богоевска од Теарце-Јегуновце)

(A song Lesok Monastery of the unpublished book –songs: Alphabet of evil by Klaudija Bogoevska -Tearce-Jegunovce)

Инаку, Клаудија Богоевска од родот Зургуловци од Теарце, мажена во Јегуновце ја запиша легендата за вампирката Таралинка од Јанчиште, која е објавена во книгата Лешок и соседните села (Извор: ред. бр. 1).

Вампирката Таралинка

Душанка Стаматовска од Жилче ни кажува за Таралинка од с. Јанчиште. Таа имала девојачко лудило или како што би рекле постарите, била улаа. Карактеристично за неа била долгата неисчештана коса, целата парталава и боса. По известно време се обесила.

170

Здружение ЛЕШОК

Лешок и соседните села

После смртта станува дух односно се повампира. Насекаде како вампир правела испријатни работи. Кај што имало мали деца она ги колебала во коленка, потоа растурала предмети од покукнината и друго. Дури имала таква сила што бебињата ги дигала со се коленка и ги ставала во јасли кај добитокот.

Голем број од населението верувале во мокта на духот на Таралинка.

Во времето кога се женел таткото на раскажувачот Никола од Теарце, одејќи со сватовите по неговата невеста-Зарфина од Јанчиште, на половина пат коните со чезата застанале, ниту напред ниту назад. Откако почнале сватовите да ја молат Таралинка да се тргне од патот, по известно време чезата тргнала.

Во разговорот со Косара, ни кажа дека само кај нејзината баба Султана, Таралинка се однесувала добро, односно пишто не растурала. Напротив, се што било убаво по куките го носела кај баба Султана.

Доброто однесување на Таралинка кон Султана е поради тоа што уште кога била жива секогаш баба Султана и давала јадење и се однесувала добро кон неа.

Инаку, Таралинка се појавувала и во другите села на Поселис.

Селаните од с. Жилче да најдат чаре и да се ослободат од духот на Таралинка, зеле земја од незнан гроб, ставиле во чорапа, ја повикале Таралинка со зборовите: "Ај по мене, ај по мене" и ја фрлиле чорапата во вода во Вардар во Сиричино. Се верувало дека духот на Таралинка се удавил и повеќе не се појавил.

Објавени текстови за повампирената Таралинка се наоѓаат во неделниот весник Глас Полога од Тетово, објавени 1936 година.

Имало и такви кои што се поигнувале на сметка на Таралинка. Така, во семејството на Марчевски од с. Жилче, кое било поимотно, се приготвувало: алва, комад, сутлиш и друго. Младен Уцко од Жилче често пати ги гледал низ прозорецот како јадат. За да проба, измислил една итрина. Фатил мачка и на нозете од мачката и врзал лушни од ореви. Кога седнале на трпезата да јадат, мачката ја пуштил и како што одела мачката, се слушало тропање.

Домаќините се исплашиле и помислиле дека е духот на Таралинка и сите излегле надвор, оставајќи ја полната трпеза. Тогаш низ прозорот велегол Младен и ги зел тепсиите со комад.

Така, неговата желба се исполнила, а Марчевци верувале дека тепсиите со јадење им ги зела Таралинка.

Раскажала:
Душанка Стаматовска, Жилче

Забележала:
Клаудија Богоевска, Јегуновце

Здружение ЛЕШОК

171

(Текст на легенда според книгата Лешок и соседните села на Здружението ЛЕШОК)
(Text of the legend according to the book Lesok and neighbouring villages of the Association LESOK)